

EVDoxvs quidem voluptatem bonum ipsum esse existimabat, propterea quod omnia videbat eam appetere, tam quæ prædita essent ratione, quam quæ ea carerent: atque in omnibus quod est expetibile, id honestum: & quod maxime huiusmodi, id honestissimum esse cernebat: omnia autem ad idem ferri id omnibus esse optimū indicare. vnumquodque enim quod sibi bonum esset, inuenire, non secus atque alimentum, quod igitur omnibus esset bonum quodque omnia appeteret, ipsum bonum esse conficiebat, Cuius sanè rationes ob morum virtutem magis quàm propter seipsas credebantur: præcipuè enim temperans esse videbatur: vt non vt amicus voluptatis putaretur hæc dicere, sed quia ita re vera esset. Nec minus autem ex contrario quoque manifestum idem esse existimabat. dolore enim per se omnibus fugiendum esse contrariū autè simili modo expetendū. Maxime autem id esse expetendū dicebat, quod non ob aliud neque alterius causa eligeremus, huiusmodi verò proculdubio voluptatè esse: quippe cum à nemine requiramus, cur voluptate afficiatur: eo quod expetenda per seipsa voluptas sit. Et cuius ex bonis adiunctam eligendum magis ipsum reddere: vt iuste agere, & temperanter, augeturque bonum ipsum seipso. Sed hæc quidem ratio videtur ex bonis esse ipsam ostēdere, nihilo tamen magis: quàm aliud quippiam. omne enim bonum cum altero magis expetendum est, quàm solum. Atque huiusmodi sanè ratione Plato quoque voluptatè ipsum per se bonum esse destruit. iucundam enim vitam cum prudentia quàm sine prudentia esse magis expetendam, quod si mistum est præstantius: ipsum per se bonum voluptatem non esse: quippe cum ipsum per se bonum nulla re ipsi adiuncta magis expetendum efficiatur. Perspicuum autem est ipsum per se bonum neque aliud quicquam esse posse, quod cum alio ex iis quæ per se sunt bona, magis expetendum sit, quoddam igitur est eiusmodi, cuius etiam nos participes sumus? tale enim est quod queritur. Nam qui id bonum esse negant, quod omnes appetunt: nihil dicunt, quod enim omnibus videtur, id esse affirmamus, qui verò hanc fidem tollit, is non admodum probabiliora dicturus est. nam si mente carentia hæc appeterent, esset sanè aliquid, quod dicitur: at si etiam ea quæ prudentia sunt prædita, quomodo dicere aliquid possunt? Fortasse verò in prauis quoque naturale quoddam bonum est præstantius quàm ipsa per se sine,

Eἰδοξος ἑστὶν οὐκ ἄλλο τὸ ἡδονῶν τὰ ἀγαθὰ εἶναι (ὡς τὸ εἶναι), διὰ τὸ παρ' ὅραν ἐφευρίσκειν αὐτῆς, καὶ ἕλλογα, καὶ ὄραμα ὅτι πάντα εἴ τῶν ἀρετῶν, ὁπρὸς τὰς καὶ τὸ μέγιστα, κρείττον· τὸ δὲ παρ' ὅτι τὸ αὐτὸ φέρεται, ὡς πάντα αἴσθησι μίωσειν. ἔκαστον γὰρ τὸ αὐτὸ ἀγαθὸν διέρεσκεν, ὡς ἄσπερον καὶ ἔσπερον τὸ δὴ πάντων ἀγαθῶν, καὶ οὐ πάντ' ἐφίεται, τὰ ἀγαθὰ εἶναι. ὁπρὸς τούτου δὲ οἱ λόγοι, διὰ τὴν τῶν ἡδονῶν ἀρετῶν μέλλειν, ἢ δὲ αὐταῖς διαφερόντως γὰρ ἐδόκει σφίσι εἶναι. οὐ δὴ ὡς φίλος τῆς ἡδονῆς ἐδόκει ταῦτα λέγειν, ἀλλ' οὕτως ἔχοντες ἀληθεύειν. οὐχ ἢ πῶν δὲ ὡς τὸ εἶναι φανερόν ἐκ τῆς ἐναντιότητος γὰρ ἡδονῶν κατὰ αὐτὸ πᾶσι φανερόν ἐστὶν ὁμοίως δὲ τὸ ἐναντίον, ἀρετῶν. μέγιστα δὲ εἶναι ἀρετῶν, ὁ μὴ δὲ ἔπειρα, μὴ δὲ ἔπειρα χρεῖν αἰετοῦ μετὰ τούτων δὲ ὁμοιομορφίας εἶναι τὴν ἡδονῶν. οὐδένα γὰρ ἐπεσπῆναι, τίς ἐνεκεν ἡδονῆς, ὡς κατὰ αὐτὴν οὐσῶν ἀρετῶν τὴν ἡδονῶν. περὶ δὲ αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, ἀρετῶν ποιῆσαι εἶναι τὴν δὲ κατὰ ἀρετῶν καὶ σφίσι εἶναι καὶ αἰετοῦ δὲ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ ἑαυτῶν. ἵστανε δὲ οὐδὲ γὰρ ὁ λόγος τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν δοποφείνειν, καὶ οὐδὲν μέλλον ἐπέειρα πᾶσι γὰρ μετ' ἐπέειρα ἀγαθῶν, ἀρετῶν, ἢ μονομετρον. τοιοῦτον δὲ λόγος καὶ Πλάτων ἀναρεῖ, ὅτι ἐκ εἶναι ἡδονῆς τὰ ἀγαθὰ ἀρετῶν γὰρ εἶναι μετ' ἀρετῶν τῶν ἡδονῶν εἶναι, ἢ χρεῖν εἶναι δὲ τὸ μετὰ κρείττον, ἐκ εἶναι τὴν ἡδονῶν τὰ ἀγαθὰ οὐδενός γὰρ περὶ δὲ αὐτῶν, τὰ ἀγαθὰ ἀρετῶν γίνεσθαι δὴλλον δὲ ὡς οὐδὲν διὰ οὐδὲν τὰ ἀγαθὰ ἀεὶ εἶναι, ὁ μετὰ τῶν τῶν κατὰ αὐτὸ ἀγαθῶν ἀρετῶν γίνεσθαι. τί οὐδὲν τῶν αὐτῶν, οὐ καὶ κοινῶν μετὰ τῶν αὐτῶν γὰρ ὁπρὸς τῶν αὐτῶν. οἱ δὲ εἰς τῶν αὐτῶν ὡς ἐκ ἀγαθῶν οὐ πάντ' ἐφίεται, μὴ οὐδὲν λέγουσιν ὁ γὰρ πᾶσι δοκεῖ τῶν εἶναι φανερόν. ὁ δὲ ἀναρεῖν ταῦτα τὴν πᾶσι, οὐ πάντων πρὸς τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡδονῶν τὰ ἀγαθὰ ὡς ἄσπερον, ἢ ἀντιπρὸς τῶν ἀγαθῶν εἶναι δὲ καὶ τῶν ἀρετῶν. πᾶσι λέγουσιν αὐτῶν πᾶσι δὲ καὶ ἐκ τῶν φανῶν εἶναι τῶν ἀρετῶν ἀγαθῶν κρείττον ἢ κατὰ αὐτῶν, quod